

gerlige og tarvelige Hjem. Men fuldstændig at-frakende dem, som er Forældre for saadanne Børn, Bestræbelsen for at gøre alt, hvad de formaar, for virkelig at bringe deres Børn en sund og, samfundsmæssigt set, god Optragelse, finder jeg, er at gaa for vidt, og det var det, den højtærede Justitsminister gjorde, da han havde Ordet. Jeg beklager, at det er nødvendigt at gribe til saadanne Midler for at kunne forsvare det foreliggende Lovforslag. Jeg for mit Vedkommende maa nedlægge en bestemt Indsigelse imod, at man vil frakende disse Slægter, at de gennem Tiderne har været med til at give en overordentlig Indsats i det danske Samfund. Jeg føler mig fuldstændig forvisset om, at dersom disse Slægter i dette Øjeblik — hvis vi tænkte os det socialdemokratiske Forslag vedtaget i dette høje Ting — blev berøvet alle de Ejendomme, de nu sidder inde med, saa vilde Tusinder og atter Tusinder af Mennesker komme til at savne dem, der i Øjeblikket sidder paa disse Pladser. Skønt det ikke er min Opgave at føre et Forsvar for de Slægter, der sidder inde med Lenene og Stamhusene, kan jeg ikke undlade det i dette Øjeblik, efter at saadanne Udtalelser er faldet fra den højtærede Justitsminister. Jeg kan ikke rolig høre paa, at mine Medmennesker bliver angrebet paa denne Maade, uden at tage dem i Forsvar, naar jeg virkelig mener, at de fortjener at tages i Forsvar for de Gerninger, de og deres Forfædre har udøvet.

Den højtærede Justitsminister udtalte ogsaa, at nu fik vi altsaa Fideikommissgodserne og de Pengefideikommiss, som hidrørte fra Jordegodserne, til fri Ejendom ved dette Lovforslag, og han mente ikke, det vilde vare længe, før man ogsaa vilde komme til en Lovgivning, hvorigennem man paa samme Maade kunde faa de virkelige Pengefideikommiss bortskaffet. Det er muligt, at den højtærede Justitsminister gaar svanger med et saadant Lovforslag. Jeg for mit Vedkommende vilde i hvert Fald ikke føle mig forbavset derover; men jeg maa finde, at Konsekvensen af dette maa være, at den højtærede Justitsminister mener, at det vil være samfundstjenligt ogsaa ret snart at gaa til Afskaffelse af alt, hvad der hedder Arv af Penge. Thi almindelig Arv af Pengebeløb maa være det samme som Arv af et Beløb, der hidrører fra et rent Pengefideikommis, og jeg kan ikke se, at man med mere Ret kan bortskaffe disse Pengefideikommiss end

bortskaffe den almindelige Arveret til Penge. Hvorvidt man allerede paa dette Tidspunkt skulde være naaet saa vidt, at man vilde gaa til en saa overordentlig Indgriben i menneskelige Rettigheder, anser jeg dog for tvivlsomt. I hvert Fald vilde det for Samfundet være ganske ruinerende; det vilde være det samme som at sige til Menneskene: I skal ikke gøre jer Umage for at erhverve mere, end hvad I behøver til Mad og Drikke, for hvad I erhverver ud derover, tager Samfundet fra jer. En saadan Politik vilde efter min Mening være ganske samfundssødelæggende, og derfor maa man efter min Mening med alle til Raadighed staaende Midler modsætte sig en Bestræbelse som den, den højtærede Minister gaar svanger med.

Ligeledes udtalte den højtærede Justitsminister, at han fandt det i allerhøjeste Grad usmageligt, at der var visse af de Herrer Successorer, som udtalte sig om, at de vilde anlægge Sag mod Staten eller Ministeriet, jeg ved ikke mod hvem (*Justitsministeren* [Zahle]: Mod Forældrene). Det er netop der, den højtærede Justitsminister gør sig skyldig i en Fejltagelse. Et Sagsanlæg fra Successorerne vilde aldeles ikke blive rettet mod Forældrene, men selvfølgelig mod det offentlige ud fra den Motivering, at Statsmyndighederne havde vedtaget en Lov, der fratog de paagældende deres Rettigheder. Der bliver her slet ikke Tale om noget Modsætningsforhold mellem Søn og Fader, tværtimod antager jeg, at de unge Mennesker, som arbejder for denne Sag, gør det i fuld Overensstemmelse med de nuværende Besiddere af disse Ejendomme. Saa dærskød den højtærede Justitsminister ganske over Maalet som ved de andre Lejligheder.

For øvrigt maa jeg sige, hvad der ikke har været gjort opmærksom paa, at Lovforslagets § 4 indeholder Bestemmelser, som efter min Mening gør det muligt for Successorerne at faa en større Andel af disse Værdier baandlagt end den, som udtrykkelig er angivet gennem de $\frac{2}{5}$ af de samlede Værdier.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Bemærkninger, som blev fremsat af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Marott), men kun sige, at der er et af hans Udtryk, jeg gerne vil understrege; han sagde nemlig, at hvis dette Forslag gennemførtes, saa betød det, at Staten tog, hvad den fandt for godt. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret i denne